

РЕШЕНИЕ

№ 1884

гр. София, 20.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **591** по описа за **2013** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по касационна жалба от Директора на Столичен инспекторат при Столична община, чрез процесуален представител, против Решение от 09.11.2012 г. по НАХД № 18076/2011 г. по описа на СРС, НК, 105-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № СИ-Т-А-11-19-002/01.08.2011 г., издадено от Директора на Столичен инспекторат към Столична община, с което на А. В. В. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева на основание чл. 53 от ЗАНН, чл. 36, ал. 2, и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДТСО), за извършено нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно, постановено при наличие на касационното основание по чл. 348, ал.1 вр. ал.2 НПК - неправилно приложение на закона, конкретно относно приетото, че е допуснато, както в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), така и в наказателното постановление (НП) несъответствие между цифровото и словесното описание на нарушението. Твърди, че АУАН и НП напълно точно и правилно пресъздават извършеното от нарушителя, както и че нарушението съответства на чл.26., т. 1 от НРУИТДТСО. В заключение искането е за отмяна на решението и вместо него съдът

да постанови друго, с което да се потвърди изцяло НП, като правилно и законосъобразно.

Ответникът по касационната жалба А. В. В., редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище в заключението си за неоснователност на касационната жалба, а оспорваното решение на СРС счита за правилно.

Административен съд София – град, Четвърти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима като подадена в срок и от надлежна страна - директора на Столичен инспекторат при Столична община, чрез процесуален представител, страна във въззивното производство. Разгледана по същество е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд правилно е установил фактическата обстановка, същата кореспондира със събраните по делото доказателства и не е спорна, а именно: на 08.03.2011 г. свидетелят К. О. и колегата ѝ Б. Ц. установяват, че на метростанция „С.” пред 137 СОУ находяща се на [улица], р-н „Л.” в [населено място], лицето А. В. В. извършва търговия на открито с цветя, заемайки около 2кв.м. публична общинска собственост, който при поискване не е представил документ за заеманото място. Свидетелката О. съставила в присъствието на свидетеля Ц. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 11-19-002/08.03.2011 г., като деянието било квалифицирано като нарушение по чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО. Въз основа на АУАН и при идентично описаната фактическа обстановка е издадено атакуваното наказателно постановление (НП) № № СИ-Т-А-11-19-002/01.08.2011 г., с което Директора на Столичен инспекторат към столична община на основание чл. 53 от ЗАНН, чл. 36, ал. 2, и чл. 35, ал. 3 от НРУИТДТСО и в изпълнение на Заповед № РД-09-669/13.05.2009 г. На кмета на Столична община е наложил на В. административно наказание „глоба” в размер на 100 /сто/ лева за извършено нарушение на чл. 26, т. 1 от НРУИТДТСО. Така наложеното административно наказание СРС е приел за незаконосъобразно и е отменил постановлението.

Постановената отмяна на НП се основава на извод за допуснато съществено процесуално нарушение – несъответствие между цифровото и словесното описание на нарушението в АУАН и НП, които изводи на въззивния съд са правилни. Деянието е описано словесно като извършване на търговска дейност на върху площ - публична общинска собственост, без издадено разрешение от кмета на района за ползването място. А според правната му квалификация - по чл. 26, т. 1 НРУИТДТСО, изпълнителното деяние на административното нарушение се отнася до задължението на търговеца да предостави при поискване от контролните органи разрешението си за ползване на мястото, където извършва търговията, т.е. за различно

деяние от словесното описание на нарушението. От изложеното е направен извод, че е нарушено правото на защита на санкционираното лице поради посоченото несъответствие между действителните факти и предвидените в хипотезата на посочената като нарушена правна норма. Така за наказаното лице е съществувала неяснота по фактите, за които е ангажирана неговата отговорност с издаването на НП, с което безспорно е съществено нарушение на правото на защита и е неотстранимо след издаването на НП.

Касационната инстанция обаче намира за неправилен изводът на въззивния съд за наличие на компетентност на административно-наказващия орган да издаде процесното НП, въпреки представената заповед № РД - 09-669/13.05.2009г. на кмета на Столична община. Съгласно точка 3 от заповедта, на директора на Столичен инспекторат се възлага правомощие да издава наказателни постановления за нарушаване на НРУИТДТСО .

Съгласно чл.8 от Закона за нормативните актове (ЗНА), всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Също съгласно чл.76, ал.3 от АПК, общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение. В чл.22 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) е предвидено, че общинският съвет приема наредби, решения и инструкции по въпроси от местно значение, като при констатирани нарушения, кметът на общината или негов заместник издава наказателни постановления. Конкретно, съгласно чл.22, ал.5 вр. ал.4 от същата разпоредба на ЗМСМА „наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник въз основа на акт, съставен от длъжностни лица, посочени в наредбата”.

Член 35,ал.3 НРУИТДТСО, в редакцията му, приета с Решение № 676 по Протокол № 24 от 13.11.2008 г. гласи: "Наказателните постановления се издават от кмета на СО или упълномощени от него длъжностни лица и от кметовете на райони, на чиято територия е констатирано нарушението. Заповедта от 13.05.2009г. на кмета на общината за оправомощаване на административно-наказващия орган да издаде НП е издадена на основание на чл. 35,ал.3 от НРУИТДТСО да издава наказателни постановления. Но тази разпоредба противоречи на чл.22,ал.5 ЗМСМА, тъй като недопустимо разширява кръга на лицата, които законът допуска да бъдат наказващи органи – законът предвижда токова правомощие само за кмета или негов заместник, тъй като без да ограничава кръга на упълномощените лица, допуска такова правомощие да се възложи и на лице, различно от заместник на кмета като директорът на Столичния инспекторат. От чл. 8 ЗНА следва извод за недопустимост с подзаконов нормативен акт да се определя компетентност, различна от определената със закон, тъй като материята не е неуредена и общинският съвет няма правомощия да преурежда с наредба въпрос, който изрично е уреден с нормативен акт от по-висока степен, в случая чл.22,ал.5 ЗМСМА. В този случай съгласно чл.15, ал.3 от ЗНА, ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт.

По аргумент от чл.47, ал.2 от ЗАНН кметовете на общини могат да възлагат правата си на наказващи органи на определени от тях длъжностни лица, когато това е предвидено в съответния закон, указ или постановление на Министерския съвет. В

случая специалният ЗМСМА не предвижда възможност за делегиране на правомощие по налагане на административни наказания на други лица, освен на заместниците на кмета на общината.

Следва да се има предвид, че под понятието „заместник” се разбира длъжностно лице, което изпълнява правомощията на титуляра при негово отсъствие или едновременно с него заема длъжност "заместник". В казуса по делото не е налице нито една от двете възможни хипотези на заместване, тъй като Директора на Столичния инспекторат не е действал при заместване на кмета на Столична община при издаване на процесното НП. Тъй като последното е издадено при условията на упълномощаване на основание чл. 35, ал.3 от процесната наредба, административно-наказващият орган е упражнил свое правомощие по силата на делегирането му със заповед № РД - 09-669/13.05.2009г. т.е. при условия, различни от заместването.

По горните съображения, при преценка дали обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен административно-наказващ орган, въззивният съд е следвало да съобрази чл.22, ал.5 от ЗМСМА, и да направи извод за издаването му от некомпетентен орган, тъй като директорът на Столичния инспекторат не попада сред кръга на лицата по тази разпоредба - кмет или заместник кмет, които имат законова компетентност да издават наказателни постановления за нарушения на подзаконов нормативен акт, приет от общинския съвет, какъвто характер безспорно има НРУИТДТСО.

Липсата на компетентност на административно-наказващия орган е съществен порок при издаване на наказателното постановление. Като е приел обратното - наличие на компетентност - въззивният съд е приложил неправилно закона - касационно основание по чл.348, т.1 от НПК, за което настоящия съд като касационна инстанция следи и служебно, съгласно чл.218, ал.2 от АПК. Тази неправилна преценка обаче не е довела до неправилност на решението като краен резултат, тъй като НП е отменено.

По тези допълнителни правни съображения, като е отменил НП, СРС е приложил правилно материалния закон като краен резултат и е постановил законосъобразен съдебен акт. Решението на СРС следва да бъде оставено в сила, не е налице соченото касационно основание за отмяната му и касационната жалба е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.11.2012 г., постановено по нахд № 18076/2011 г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 105-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.